Pregaria.cat

Entrada

L'àngel del metro

Des de fa un temps a les estacions del metro hi ha un avís lluminós que acostuma a indicar quan trigarà a arribar el proper tren. Però a vegades surt una nota que diu: “processant informació”. Vol dir: ves a saber el que pot trigar!!

Aquella dona gran estava esperant com tothom, però quan va arribar el tren no es va moure. Respirava amb certa dificultat, i el vagó anava molt ple. El que va resultar més curiós és que va deixar passar encara dos trens més, i no donava cap senyal de tenir pressa.

Tu, Eduard, ho havies observat tot i no et venia d’un minut. Feia estona que de reüll la miraves. Per l’edat, podia ben bé ser la teva àvia. Sens dubte era d’abans de la guerra. Per fi vas decidir seure al seu costat, com si res, i li vas dir: “avui el metro va malament, eh?”. Et mira i et diu: “no és el metro jove, són les escales mecàniques, que no funcionen, i no tinc esma per pujar a peu”.

“Però això te solució, senyora. Precisament jo vaig a la plaça de Catalunya i l’acompanyo fins a les escales mecàniques. Què li sembla?”. “És molt amable, jove, em sembla bé. Una vegada sigui al carrer vaig caminant a poc a poc i no tinc cap problema”.

Arriba el tren, pugen els dos. Fins a Catalunya només hi ha una estació. Quan baixen, el jove va davant, i ella el segueix. Superada la primera escala mecànica encara hi ha un ascensor fins al carrer. Pugen i quan arriben dalt l’avia va a donar-li les gràcies. “On s’ha ficat aquell, noi?” No hi era pas.... s’havia esfumat. “això si que es ben estrany!!. Mira que n’era d’amable aquell jove! “

Quan s’hagué posat amb ells a taula, prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els hi donava. Llavors se’ls obriren els ulls i el van reconèixer, però els desaparegué del seu davant. I es digueren entre l’un a l’altre: “No es veritat que el nostre cor s’abrusava dins nostre quan ens parlava pel camí ? Lluc 24, 30-32.